

Arrest

nr. 218 543 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. De Raad volgde deze beslissing bij arrest nr. 203 527 van 4 mei 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en herhaalt dat hij van het dorp Paywanda in het district Jalrez afkomstig is. Hij stelt dat zijn vader voor de buitenlanders werkte en dat hij vernomen heeft dat zijn vader door de Taliban ontvoerd werd. Hij ontkent dat hij ooit verklaard heeft dat zijn vader en zijn twee broers in de hoofdstad Kabul gewoond hebben, zoals het CGVS in de weigeringsbeslissing opmerkte. Hij verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar hij de Taliban dient te vrezen. Bovendien acht hij de algemene situatie in zijn regio onveilig, reden waarom hij in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten neer: een attest van het Ministerie van onderwijs (met bewijs van zijn inschrijving in een school in Paywanda en zijn puntenlijst), alsook een brief waarin het dorpshoofd van Paywanda bevestigt dat hij van daar afkomstig is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar bovenvermeld arrest van de Raad, wijst de Raad er op dat verzoeker hiertegen geen cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg rust er op verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "De documenten herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. De brief van het dorpsbestuur betreft een zeer slordig document dat door eender wie kan zijn opgemaakt. In dit document wordt melding gemaakt van uw identiteit en herkomst maar wordt niets gezegd over uw beweerd asielmotieven. Bovendien is het opmerkelijk dat dit stuk al op 4 oktober 2017 zou zijn ondertekend maar dat u dit niet neerlegde bij de RvV tijdens de zitting van 23 april 2018. Het inschrijvingsbewijs en uw schoolresultaten moeten aantonen dat u school liep in Paywanda. Het valt opnieuw niet te verklaren dat u deze stukken, waarmee u naar eigen zeggen wil aantonen dat u altijd in Jalrez woonde, niet tijdens uw eerste asielprocedure neerlegde. Bovendien moet erop worden gewezen dat het CGVS in de weigeringsbeslissing van 11 augustus 2017 geen twijfels uitte bij uw herkomst uit Jalrez"

Verzoeker stelt dat: "Voort schendt de verwerende partij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel. In het feitenreelaas stelt de verwerende partij dat verzoeker tijdens de zitting bij uw Raad diens taskara alsook de taskara van zijn vader neerlegde. Deze documenten werden inderdaad niet overweging genomen

De verwerende partij schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad stelde in het arrest van 4 mei 2018 vast dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld waren van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Omwille procedurele redenen werden deze stukken niet in overweging genomen, daar uw Raad toepassing maakte van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006. Voor verzoeker is het een raadsel waarom de verwerende partij deze documenten in het licht van de neergelegde documenten niet heeft onderzocht en waarom zij hieromtrent geen motieven heeft opgenomen in de bestreden beslissing"

De Raad merkt op dat indien verzoeker het belangrijk vond dat de taskara's zouden worden onderzocht/bekeken in het kader van zijn huidig verzoek door de commissaris-generaal, hij deze documenten had moeten neerleggen op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat hij echter heeft nagelaten te doen. Hij licht in zijn verzoekschrift bovendien niet toe op welke wijze de taskara's een invloed zouden kunnen hebben gehad op de beoordeling van zijn huidig verzoek en tot een andere besluitvorming zouden hebben geleid.

6. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, met name een attest over de school en een brief van het dorpsbestuur waaruit blijkt dat zij wel degelijk afkomstig is van de plaats die zij zegt. Verzoekende partij wijst erop dat niet alle documenten werden onderzocht – zij licht hieromtrent toe dat de 4 taskara's die zij neerlegt niet werden bekeken terwijl deze samen beoordeeld dienden te worden met de overige stukken en de verklaringen. Verzoekende partij wijst er nog op dat het niet kan dat documenten zomaar zonder enig onderzoek aan de kant worden geschoven omdat verklaringen ongeloofwaardig zijn. Zij benadrukt dat nieuwe documenten en stukken samen moeten beoordeeld worden met de verklaringen die daardoor in een ander daglicht kunnen geplaatst worden. Deze documenten kunnen derhalve de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 17 januari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekende partij betwist niet dat zij volgende stukken/nieuwe elementen heeft ingediend in het huidige verzoek om internationale bescherming: *"een attest van het Ministerie van onderwijs (met bewijs van zijn inschrijving in een school in Paywanda en zijn puntenlijst), alsook een brief waarin het dorpshoofd van Paywanda bevestigt dat hij van daar afkomstig is."*

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar nieuwe elementen niet zomaar zonder enig onderzoek aan de kant kunnen worden geschoven omdat verklaringen ongeloofwaardig zijn en zij benadrukt dat nieuwe documenten en stukken samen moeten beoordeeld worden met de verklaringen die daardoor in een ander daglicht kunnen geplaatst worden, gaat zij voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking, met name dat aan de door haar voorgehouden documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekende om verschillende inhoudelijke redenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, namelijk het attest van het Ministerie van onderwijs met bewijs van haar inschrijving in een school in Paywanda en haar puntenlijst, alsook een brief waarin het dorpshoofd van Paywanda bevestigt dat verzoekende partij van daar afkomstig is, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat haar bijkomende verklaringen en nieuw neergelegde documenten haar geloofwaardigheid niet vermogen te herstellen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "De documenten herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. De brief van het dorpshoofd betreft een zeer slordig document dat door eender wie kan zijn opgemaakt. In dit document wordt melding gemaakt van uw identiteit en herkomst maar wordt niets gezegd over uw beweerde asielmotieven. Bovendien is het opmerkelijk dat dit stuk al op 4 oktober 2017 zou zijn ondertekend maar dat u dit niet neerlegde bij de RvV tijdens de zitting van 23 april 2018. Het inschrijvingsbewijs en uw schoolresultaten moeten aantonen dat u school liep in Paywanda. Het valt opnieuw niet te verklaren dat u deze stukken, waarmee u naar eigen zeggen wil aantonen dat u altijd in Jalrez woonde, niet tijdens uw eerste asielprocedure neerlegde. Bovendien moet erop worden gewezen dat het CGVS in de weigeringsbeslissing van 11 augustus 2017 geen twijfels uitte bij uw herkomst uit Jalrez"

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen pertinent en deugdelijk zijn en hun grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Zij hekelt dat de 4 taskara's die zij neerlegt niet werden bekeken, doch dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming geen taskara's heeft bijgebracht. De Raad herneemt dat indien verzoekende partij het belangrijk vond dat de taskara's zouden worden onderzocht/bekeken in het kader van haar volgend verzoek door de commissaris-generaal, zij deze documenten had moeten neerleggen op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat zij echter heeft nagelaten te doen. Verzoekende partij licht bovendien niet toe op welke wijze deze taskara's een invloed zouden kunnen gehad hebben op de beoordeling van haar huidige verzoek en tot een andere besluitvorming zouden hebben geleid.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS